

"Άλλες ζημιές:

Κείμενα από αγωνιστές και αγωνίστριες, λιτά, ζωντανά, τὰ δόσανε σέ "διανοούμενους άναγνωρισμένους" γιά μεταγραφή πρίν δημοσιευτοῦνε π.χ. Ένα κείμενο γιά τόν 'Αϊ- Στράτη, άπλό από άμεση έμπειρία, δηλαδή μαρτυρία γιά τήν έποχή τής φριχτής πείνας τό "άναθέσανε" στόν Μ.Λουντέμη. "Έγινε "διήγημα" - φιλολογία. Μετά λίγα χρόνια βρέθηκαν σελίδες από τό πρωτότυπο τοῦ δημοδιδάσκαλου Κώστα Μπούση. Δημοσιεύτηκαν στόν Β' τόμο τοῦ "ΚΟΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ" (σελ. 22).

'Από ποῦ και πῶς αρχίζει τέλος ή πολυπόθητη "άνανέωση";

"Ας πάρουμε πρώτα είδηση πῶς μερικά γραψίματα ή νοήματα ή αντικείμενα δέν σηκώνουνε ά ν α ν έ ω σ η. 'Υπάρχουν τέχνες, άρετές, νομίσματα, λόγια πού άντέχουνε, δέν άλλοιώνεται ή αξία τους μέ τή χρήση και τό χρόνο.

Στή σημερινή μας γλώσσα ή λέξη "άνανέωση" πρέπει νά ξορκίζεται. Καθώς κι ή λέξη "άξιοποίηση".

Γιατί νά τήν ξορκίζουμε.

'Από ποιούς και γιατί νά μήν τήν περιμένομε; "Αν κρεμάσεις σέ κυπαρίσι πολύχρονο λίγα κεράσια θά σοῦ βγάλει τό κυπαρίσι κεράσια;

"Αν μπολιάσεις μιá κλιματαριά καινούριο είδος σταφύλι, μά πριονίζεις και πετάς τίς ρίζες της θά καρπίσει;

Σήμερα ὅ,τι γίνεται και λέγεται ά ν α ν έ ω σ η, ά ξ ι ο π ο ί η σ η, ἔτσι εφαρμόζεται από κείνους πού ἔχουν έξουσία νά τήν εφαρμόσουν.

"Ο,τι πουλιέται κι αγοράζεται, ὅτι επιθυμοῦμε και καμαρώνουμε: έντυπα, προγράμματα, έπιγραφές, διαφημίσεις, μά και συνήθειες, μά και ὅ,τι τρώμε, ὅ,τι παράγομε προσφέρεται, πουλιέται, αγοράζεται γιά εύκολία ξένων. Μείωση και φθορά γιά μᾶς, δηλαδή και τής γλώσσας, ἄρα και τής ζωής μας.

Ἡ Ἀθήνα, δοξασμένη πρωτεύουσα δέν ἀποκλείεται σέ κάποια τελετή νά μετανομαστεῖ ATHENVILLE ἢ ATHENBOURG ἀναλόγως τίς ἐπενδύσεις πού συζητιοῦνται.

Ἐπάρχουν τά πολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα σ' ὅλα τούτα; Δέν ὑπάρχει κατάσταση οὔτε πράξη, οὔτε καί ἀναπνοή παίρνομε πού νά μὴν ἀρχίζει καί νά μὴν καταλήγει σέ πολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα.

Κι' ἡ γλῶσσα-ἐξαρχῆς τό εἶπαμε-εἶναι στοιχεῖο ὑγείας, ζωῆς πού διατηρεῖ, συνεχίζει τήν ἀναπνοή μας, τή ζωή μας τό συμφέρον μας. Χρειάζεται νά ὑπολογίζεται κοντά στά πολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα καί τό γλωσσικό συμφέρον.

Ὅμως "γλωσσική ἐπιβίωση" "γλωσσική ἀνεξαρτησία" δέν κήρυξε κανένας πολιτικός ἢ καί οἰκονομολόγος "ἐπιμορφωμένος" ἢ Σύλλογος πολιτιστικός ἢ Δήμαρχος πράσινος ἢ κόκκινος.

Κι' ἄς πάρομε τήν κρυάδα: γιά τήν γλωσσική ἐξάρτηση καί ὑποτέλεια εἶναι ὑπεύθυνοι καί τήν πολλαπλασιάζουν οἱ ἐγγράμματοι μορφωμένοι καί ἐπιμορφωμένοι. Πού ἀγνοοῦνε, περιφρονοῦνε τό ζωντανό γλωσσικό συμφέρον δηλαδή τοὺς πολλοὺς καί κοινοὺς, ἀγνοοῦν τίς γλωσσικές ἀνάγκες καί προσφορές τους, τοὺς χωρίσανε ταξικά καί γλωσσικά.

Ὅσοι νομοθετοῦνε σήμερα, συνειδητὰ ἢ ἀπό ἄγνοια προσδοκοῦνε γλωσσικές "εὐκολίες", νομιμοποιοῦν σχήματα τῆς ὑπστέλειας καί πρόχειρα, εὔκολα. Δέ διαφέρουνε ἀπό ἐξετάστεις πού δίνουνε πλαστά διπλώματα ὀδηγοῦ ἢ παραχαράκτες πού κυκλοφοροῦν πλαστά χαρτονομίσματα.

Αὐτά πού λέμε φαίνονται καί εἶναι πιεστικά καί κουραστικά. Ἐνστικτο γιά γλωσσική ἐπιβίωση δεκτές καί πίεση καί κούραση ἀναζητῶντας πηγές τῆς γλώσσας= τῆς ζωῆς.

Ὅπως τ' ἀγρίμια, ὅπως κι' ὁ δειλὸς λαγός ἂν κινδυνέψει, ἂν παραδιψάσει θ' ἀμολυθεῖ ἀναζητῶντας νερό, ξεφοβάται.

Κι ἐμεῖς που κινδυνεύομε γλωσσικά, μέ τίς λίγες γνώσεις,
ἐμπειρικές κι αὐτές, ξεφοβηθήκαμε.

Καί ἀ ν α ζ η τ ο ὦ μ ε . . .

Εἶπαμε παραπάνω ἀπό πού δέν ἀ ν α ζ η τ ο ὦ μ ε
καί γ ι α τ ῖ. Ἀποκλείσαμε "ἀνανέωση", ἐπιδράσεις
ξένες καί γλωσσικές "εὐκόλίες".

Σημειώνομε μερικά θετικά γνωρίσματα γιά γλώσσα
ζ ω ν τ α ν ῆ ν ε ο ε λ λ η ν ι κ ῆ.

Ἐξανάγκης μικτή δημοτική καί καθαρεύουσα, ὅση
χωνεύτηκε πιά.

Μέ κύριο στόχο νά ἐξυπηρετεῖ τους πολλούς, κοινούς νεοέλληνες.

Θά γράφεται ὅπως μιλιέται - ἐξαιρέσεις οἱ τεχνικές
ὀρολογίες - . Θά εἶναι ἀπαιτητική σέ ἀκριβολογία,
τέρμα τά θελημένα θολά σχήματα καί νοήματα.
Θά ἐπιδιώκει λογική συνάρτηση.

Ἡ ἀ σ υ ν α ρ τ η σ ῖ α δέ λείπει ἀπό πουθενά μά
εἶναι ζημιὰ παραπάνω ἀπό γλωσσική ἅμα τή σπέρνομε.

Π.χ. Κάποιος ἀπό τούς "ἔξυπνους" δημοσιογράφος πέταξε τή λέξη
"καμικάζι" γιά τά μηχανάκια, ἔτσι τοῦ ἄρεσε. Σέ συνέντευξη
λοιπόν κάποιου δημοσιογράφου μέ ἀνώτερο ἀστυνομικό, κι αὐτός
δηλώνει ὅτι ἔχει 2-3 κατηγορίες "καμικάζι": ὅσα χρησιμοποιοῦν
νοικοκυραῖοι καί πάνε στή δουλειά τους φρόνιμα, ὅσους δέν τηροῦν
ὁδηγίες τῆς τροχαίας καί καταλήγει στά "καμικάζι".

"Έτσι μέ λέξη άγνωστη στους πολλούς καί κοινούς χάνει τό κακό τή σημασία του. Μειώνεται κι ή δίκαιη ά γ α ν ά κ τ η σ η τής κοινής γνώμης. Κι οί φταίχτες καμαρώνουνε, κερδίσανε "ξένο" τίτλο. "Αν τούς λέγανε "οί λύσσεσ", "τά ὄρνια"...Ίσως καί νά ντρεπόντανε.

Έξάλλου "καμικάζι" λένε γιαπωνέζικα τούς έθελοντές προορισμένους νά σκοτωθοῦνε κι αὐτοί μέ τ'αεροπλάνο, πέφτοντας σέ σημαντικούς στόχους έχθρικούς.

Τόση γελοιογράφησης γλωσσική καί ο ύ σ ι α σ τ ι κ ή γελοιογραφεῖ έμάς. "Αν κανέναν μετανάστης έξ 'Αμερικῆς διαφήμιζε τά σουβλιστά "γκρίλ" "έδῶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ" άραγε θά'βρισκε πελατεία;

Εἰδικοί γλωσσολόγοι, καθηγητές, ἔστω εκπαιδευτικοί, ἔστω ὑπουργοί θά συντελέσουνε τό ἐλπίζομε, μέ δ ι π λ ή, τ ρ ι π λ ή ε ὑ θ ὕ ν η - ὅπως οί επαγγελματίες στρατιωτικοί στήν ἔθνική αντίσταση για τίς τεχνικές γνώσεις, τήν πειθαρχία, σ'έπαφή μέ αντάρτες, αντιπροσωπείες = τό λαό.

Προχωροῦμε καί προβλέπομε σύμφωνα μέ τούς άγραφτους κανόνες τής σ ω σ τ ῆ ς δ η μ ο τ ι κ ῆ ς - δηλαδή γλώσσα που άντέχει περιπέτειες καί διωγμούς. Τή θρέψανε ὅπως-ὅπως χρήσιμα καί άχρηστα καί πάλι βαστά.

Τά νεοελληνικά θά εἶναι γλώσσα καταφατική

ξεκάθαρη ἀπό πρίν, ἀπό μέσα της, "περιεχόμενο καί σχήμα"

ἐγγυημένα ἀπό τή σωστή της δημοτική προέλευση: που διατηρεῖ

περιεχόμενο καί σχήμα ἀπλό, καθόλου ἀπλοϊκό, ποτέ θολό.

Σάν ἐπιγράμματα, σά γνωμικά καί ἀμφιβολίες καί σοφία.

"Αν βάλομε στό νοῦ μας τούς "ἀρχαίους" χωρίς ἀερολογίες πώς

εἴμαστε "ἀπόγονοι", πάντως εἶναι ἀπόλαυση καί οὐσία πόσα εἶπανε

ἀπλά καί σοφά ἐπιγράμματα, γνωμικά.

Δέν θά χρειάζεται ἀρνητικά σχήματα λόγου γιά

εἰσαγωγή οὔτε στή μέση οὔτε πουθενά: "δέν ξέρω ἂν μᾶς ἐπιτρέπεται

νά νομίζομε..."

Οὔτε πολλές, μάλλον καθόλου εὐκτικές δυνητικές, ὑποτα-

κτικές, δηλαδή γαλλισμούς, ἀγγλισμούς: "θά ἤθελα νά ..."

"ἐπιτρέφετέ μου νά ...".

Καί κάτι ἄλλα παιχνιδίσματα γαλλικά: ἐνῶ μιά πράξη,

ἕνας συλλογισμός συνεχίζεται μέ κανονικό ἐνεστώτα γυρίζουν

τή φράση σέ μέλλοντα, ξαφνικά χωρίς λόγο "θά μιλήσει ..."

"θά ἔρθει..."

Ἡ δημοτική δέ συνηθίζει καί τώρα δέ θά συνηθίζει

τ'ἀφηρημένα οὐσιαστικά: "δικαιοσύνη", "κακία", "σπατάλη",

"βλακία". Τό κάνει ἐπίθετο οὐσιαστικό: "ὁ δίκαιος",

"ὁ κακός", ὁ σπάταλος", "ὁ βλάκας".

Ἀποκλείει, τουλάχιστον ἐμποδίζει τὴν πολυλογία, ἐπιδημία δεκτῆ, πληρωμένη μάλιστα: ἔφημερίδες, περιοδικὰ κάθε τόσο αὐξάνουν τὶς σελίδες. Τὸ χαρτί βλέπουμε ὅτι ἀκρίβην ἀρκετὰ, ποτέ τόση φλυαρία, τόσα ἐγκλήματα, περιγραφές καὶ λεπτομέρειες, τόσα πρόσωπα τῆς "ἡμέρας", χωρὶς οἰκονομία λόγου καὶ χώρου καμιά.

"Ὅταν λείψουνε λέμε ταμπέλες κρεμασμένες στραβά μὲ βέλος "πρὸς τ'ἀριστερά" πού ὁδηγοῦνε "δεξιὰ".

"Ὅταν ξέρομε πιά πὼς δέ θά εἶναι ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα εὐκολῆ ἔτοιμη, βάζεις ἓνα νόημα, ἓνα περιστατικὸ σέ πρίζα δίπλα σου βγαίνει ἔκφραση γλωσσικὴ σωστὴ = φῶς. Ξέρομε πιά πὼς τὸ ρεῦμα ἔχει διακοπές, βλάβες, ξέρομε πού βρίσκονται οἱ βλάβες, ἀπὸ πού οἱ διακοπές.

"Ὅλα πού χρειάζονται ἀλλαγὴ, τότε θ'ἀλλάξουνε.

Θ'ἀλλάξει καὶ ἡ στίξη

πού διαφέρει ἀπὸ τῆς γαλλικῆς μὲ τὰ τόσα κόματα μὲ ἢ χωρὶς τελείες ἀπὸ πάνω, γιὰ πολλές "ἀποχρώσεις".

Ἡ νεοελληνικὴ φράση πιά μονοκόματη.

Ὁ ἦχος που ἔχει σχέση στενὴ μὲ τὸν

προφορικὸ λόγος, σήμερα κι αὐτὸς εἶναι ἀλλοπρόσαλλος,

πότε κραυγαλέος πότε μονότονος, φυσικὴ ὁμιλία, ἦχος

φυσικὸς σπάνιος. Πολύ προσποιημένος καὶ στὴν

ὁμιλία καὶ σέ δημόσιες συζητήσεις, "στά μέσα ἐνημερώσεως"

ἀγνώριστος.

Ἄκοῦς ἀπό μακριά σπάνια καταλαβαίνεις πώς εἶναι
γνώριμη γλώσσα = Ἑλληνικά κοινά.

Καί οἱ φωνές πού ἐπαναλαμβάνουν τό ἴδιο νόημα

Στην ἴκλινση
Πορφυρ. ἴκλινση
 ὅσοι διαβάσανε τὸ βιβλίον ^{μας} εἰς δεχόνται τὴν πρόβλεψιν
 ἰσχυρῶς ἀνάγκη γὰρ γλώσσα νεοελληνικῆ, γνώριμη καὶ σταυρῶς
 ἄς προσέξουν πῶς ἐστὶν σύγχρονη, ἡμιόλιον ἁπλοῦς δημοτικῆς τοῦ
 ἄρ καταρχὴν - τὸ πῆραν ἀπὸ φόβου ^{ἡμιόλιον} ἴσως ἴσως ἴσως
 ὅταν ἡ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀρχίσει μετὰ τὴν κ ^{ἡμιόλιον} ἴσως
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 ἂν ἐπικρατήσῃ ^{ἡμιόλιον} ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 "Τα πατέρα," τὸ "κόσμος" εἶναι ἀρχὴ γιὰ ἡχητικὴν ἀρχὴν
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 ἔτσι ἰσχυρῶς κατὰ τὴν ἰσχυρῶς ἐγγλεφικὴν -

Καί τὰ ἰδιώματα, Ποντιακά, Κυπριώτικα, διάφορα ἀπὸ περιοχὲς
τῆς Μικρασίας, Ἄρβανίτικα δὲ χρειάζονται ἄμεσα ^{ἐξέλιξη} ἔχουν θέση
στή σπουδὴ τῆς γλώσσας.

Καί στήν ἀνάπτυξη τῆς περιοχῆς του καθένα μέ τίς ρίζες του,
τὴν ἱστορίαν του, ~~καί~~ πῶς ἐπιβίωσεν αἰ ^{ἡμιόλιον} ποτε.

Θά πεῖς ποῖός θ' ἀφίσει "τ' ἀγγλικά του" μάλιστα "ἐντατικά"
νά μελετήσῃ τ' Ἄρβανίτικα ;

Δέν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Μά κάπου στήν Ἄνωττερη καί
παρ' ὀλίγον Ἄνωτατη καί σοῦπερ Ἄνωτατη Παιδεία εἶχε θέση ^{ἡμέτη} ~~κάποιο~~
πρόγραμμα γιά ἰδιώματα.

Καί καταλήγομε : Ὅπου δέν ξεσηκώνονται εἰδικοί γλωσσολόγοι,
φιλόλογοι ἄς ξεσηκωθοῦνε πρῶτα λίγοι καί ὕστερα πολλοί κοινοί
νεοέλληνας γιά γλωσσικὴ ἀντίστασιν.

Ἄ κ ο ύ ς ἀπό μακριά σπάνια καταλαβαίνεις πώς εἶναι
γνώριμη γλώσσα = Ἑλληνικά κοινά.

Καί οἱ φωνές πού ἐπαναλαμβάνουν τό ἴδιο νόημα, συνήθως γυναικεῖες
" στόν ἐπόμενο τόνο ἢ ὦρα θά εἶναι", " περιμένετε στό ἀκουστικό"
ἠλεκτρονικά τυποποιημένες θά ἔχουν ἀποτυπωθεῖ ἀπό βεντέτες σέ
ἦχο ξένο. †

*Ὅσοι διαβάσανε τὸ βραχίολο καὶ δὲχονται τὴν πρόβλεψη καὶ
τὴν ἀνάγκη πρὸς τὴν ἀνάγκη καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ
ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμέλειαν*
Λοιπὸν ἀπ' τὴς αἰσθήσεως θά ὀξυνθεῖ πιστεύω καί θά

ζητά πρώτα ἦ χ ο σ ω σ τ ὀ ἢ ἀ κ ο ἦ, ὅταν κι ὅπου ἡ ἑλληνικὴ
γλώσσα ἐπικρατῆσει.

Καί γ ε ὕ σ η γλωσσικὴ σωστὴ καί ἀξημένη κι
γλωσσικὴ εὐαίσθησις.

Καθὼς καί στομάχι γερὸ νά χωνεύει τ' ἄλλοπρόσαλλα

Κι ὁ νοῦς, τὸ ξαναλέμε νά μὴν ἀχρηστευτεῖ, ν' ἀναζητᾶ.

Οὔτε στέκει στὴν ἀναζήτηση νά συμβουλέψεις: "διαβάζετε,
διαβάζετε" ὅπως σέ περιοδικὰ συμβουλεύαν τοὺς ἀρχαρίους, σά νά
τοὺς λές "τρῶτε πολὺ γιὰ νά γίνετε καλοὶ μάγειροι".

Οἱ ὀμαλοὶ κοινοὶ Ἑλληνες δέν εἶναι ἀ ρ χ ἄ ρ ι ο ι.

Μά κι ἂν ἀχρηστευτεῖ τοῦ κοινοῦ νεοέλληνα, τοῦ κοινοῦ
ἀνθρώπου ὁ νοῦς καί γίνομε κοινωνίες πού χρειάζεται νοῦς μόνο
γιὰ μιὰ εἰδικὴ δουλειά ὅπως π.χ. τὰ μερμύγκοια, οἱ μέλισσες, πάλι
σέ μερμυγκοφωλιές, σέ κυφέλες δέν ἀλλάζουνε πιστεύω τὴ δικὴ τους
γλώσσα:

Σαλεύουνε κεραίες, φτεράκια γ ι ά σ υ ν ε ν ν ό η σ η, δέ
σαλεύουν κεραίες, φτεράκια όπως τής μύγας σκαθαριού. Έκτός
άν προσπαθοῦνε νά ξεγελάσουνε κανέναν έχθρό.

Σήμερα έμεϊς ξεγελοῦμε τόν έαυτό μας.

Έ π ο ί η σ η π ά ν τ α άνετη ζωντανή δημοτική.

Στενά δεμένος φαίνεται μέ τίς πηγές τής ζωής ο ποιητής

- άν εἶναι ποιητής - .

Τ' άφηρημένα κι ασυνάρτητα τής θελημένης ασυναρτησίας,
τά λεγόμενα και πρωτοποριακά, γρήγορα γίνονται όπισθοποριακά,
τό εἶδαμε.

" Αν και όταν έχουν αξία διαρκεί, άργά ή γρήγορα φανερώνεται.

Βέβαια, μιá για πάντα μέ τόν πυρηνικό χαλασμό θά λείψουνε.

Μέ ποιητική διπλή αἴσθηση και γλωσσική άνεση γράφανε
και μερικοί πεζογράφοι, Παπαδιαμάντης, Μωραϊτίδης, ότι περιγραφικό
ή σχόλιο δικό τους σέ καθαρεύουσα έξοχη - τήν ξέρανε.

Στήν ἴδια σελίδα νησιώτες, παπάδες, θαλασσινοί, γυναίκες, κόρες
τέλεια δημοτική - νόμιμη διγλωσσία, πλούτος μας.

, Έδῶ μᾶς πέρασε άπ' τό νοῦ μιá ύποψία - έμπειρική κι αύτή -
πως οί άρχηγοί και όπαδοί φανατικοί καθαρευουσιάνοι τής έποχής
έκείνης δέν ξέρανε τή γλώσσα πού έπιβάλανε.

" Οσα γράφανε, κηρύξανε δείχνουνε ήμιμάθεια. Δέν ώφεληθήκανε
άπό τήν πιό περίπλοκη μά περιεκτική δομή τής καθαρεύουσας.

Μέ κούφια συνθήματα για "έθνικούς κινδύνους", "χυδαι-
ότητες" κυρίεφε κάποιος γ λ ω σ σ ι κ ό ς φ α σ ι σ μ ό ς

πού ξεγέλασε και τή νεολαία (όπως κι ό' πολιτικός). Μέ στόχο
νά κόψει και τή γλωσσική φυσική πορεία προς τήν αναγνώριση
του λαοῦ και τῆς γλώσσας του.

Και νά διατηρηθεῖ ἄλλο ἓνα προνόμιο - τό γλωσσικό - τῆς
ἄρχουσας τάξης.

+ λαϊκισμός

Συζητώντας για "γλωσσική αντίσταση" κάποιος ρώτησε

Ποιόν πιστεύετε πως θα λείπει πια ποτέ το "αξί" - ερωτήματα

σ. 16.

4

+ λαϊκισμός >>

κι η γέση αυτή επιτρέπει ακόμη κι ηρωσική μας υπαγωγή,
εκφράζει περιφρόνηση απομοχάλητη και ομοιομορφία για ό,τι έχει
λαϊκή προέλευση.

Βέβαια τα "λαϊκά" προϊόντα πνευματικά και χιροτεχνικά,
κάνουν από την αξία τους όταν κακοθελητές βαρδούν να τα
βερμώσουν. Ούτε είδηση παίρνουνε μήπως χρειάζονται
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΧΘΟΥΝΕ. Απο αυτά που διατηρήθηκαν.

Πάντως φόβος-πανικός βασανίζει δημοσιογράφους μα και λογο-
τέχνες - όλοι τα επαγγέλματα και ηγαλώδεις σωφιστές, μήπως φα-
νούνε α σ υ χ ρ ο ν ι ο τ ο ι .

Πολιτισμικός!

~~η γέση γέμει, τα μεγάφωνα που διακηρύττουνε~~

"Ελέφας" ή ντροπή δέρμα φυσιολογικό, συμπληρωματικό

σε άντρες και γυναίκες, = ανωμαλία οργανική.

πού ξεγέλασε καί τή νεολαία (ὅπως κι ὁ πολιτικός). Μέ στόχο
νά κόψει καί τή γλωσσική φυσική πορεία πρὸς τήν ἀναγνώριση
τοῦ λαοῦ καί τῆς γλώσσας του.

Καί νά διατηρηθεῖ ἄλλο ἓνα προνόμιο - τό γλωσσικό - τῆς
ἄρχουσας τάξης.

+ *Λαϊμωρεός*

Συζητώντας γιά "γλωσσική ἀντίσταση" κάποιος ρώτησε
ἂν πιστεύομε πὼς θά λείψει πιά ποτέ τό "σέξ" - ἐρώτησις
"καρφί".

Ἀπαντοῦμε: Κι ἡ λέξη "σνάκ μπάρ" ἄλλαξε τή γεύση
καί τή σημασία μιᾶς ψυχαγωγίας.

Ὅμως ἡ προηγμένη τεχνολογία - πού μᾶς χρειάστηκε κι
παραπάνω - ἂν μετροῦσε ἱκανοποίηση ἐρωτική, ἀπόλαυση, κρυφές
καί φανερές συγκινήσεις, ὦμό πάθος + τή λέξη ἀ γ ά π η ἄς
εἶναι ἄστατη, συγκρίνοντας μέ τό "σέξ" θά βγαίνει τό "σέξ"
θεωρία καί πράξη χαμηλῆς ἀξίας εἶδος.

Δέν ἔχει ἐπάρκεια τό σέξ, χρειάζεται βοήθεια
ἐξωτερική "πορνό", "πορνά", ἐπιδείξεις, "τσόντες".

Κι ὁ ἔρωτας στά παγκάκια, στά "γκαζόν" γίνεται
ἐπιδεικτικός.

"Ελεψ^{εις}" ἡ ν τ ρ ο π ἡ δέρμα φυσιολογικό, συμπληρωματικό
σέ ἄντρες καί γυναίκες, = ἀνωμαλία ὀργανική.

’Από καμιά κοινωνία, καμιά εποχή δέ λείπουνε άνωμαλίες, διαστροφές ούτε θά λείψουνε.

”Οταν όμως "οί τραβεστί" κυριαρχοῦν σέ όλόκληρες συνοικίες, οί ομοφιλόφιλοι στήν ’Αγγλία έπιμένουν για νόμιμο γάμο, ή άνωμαλία εἶναι μιá μορφή βίας.

Καθιερωμένη άπ’ τή μονοσύλλαβη άκατανόητη λέξη.

Μιá μόδα - όπως κι’ άλλες παρόμοιες για κάποιο ρούχο, κάποιο θέαμα.

Χωρίς παρέμβαση λογική.

Καμιά, διαφοροποίηση γιατί και πώς αξιάνει ή δυστυχία, τό έγκλημα

’Οδηγεῖ σέ διάλυση άτόμων, ομαδική.

Οί πολλοί κοινοί άνθρωποι εἶναι ωστόσο σήμερα ομαλοί ενήλικες μά & νέοι.

”Ας μήν ακούγονται.

Μποροῦν κι θέλουν να εἶναι ομαλοί.

Τό "σέξ" συνδέεται κι αυτό τελικά μέ τή γλωσσική αντίσταση.

Δέν πιστεύω πως θά συνηθίσουμε και τίς άνωμαλίες τούτες, όπως κοντεύουμε να συνηθίσουμε τίς άνωμαλίες τού τηλεφώνου.

’Εδῶ μνημονεύουμε κατά χρονολογική σειρά όσους πρωτοπόρους άγωνίστηκαν για "μεταρύθμιση", υποστήριξαν έμπρακτα τή δημοτική ως κύριο φορέα τής παιδείας και τής ζωής, πληρώσανε άλλοι πιο σκληρά κι άλλοι πιο ήπια πεποιθήσεις και πειράματα.